

15a JORNADA D'ECONOMIA A MÓN SANT BENET

La inacció va agreujar la crisi

Dos exsecretaris d'Estat admeten que els governs del PP i del PSOE no van aprofitar l'auge econòmic \equiv **La política monetària** no ha provocat l'efecte desitjat

JOSEP-MARIA URETA
SANT FRUITÓS DE BAGES

Una de les lliçons apreses de la crisi és que no es van aplicar a temps les mesures polítiques necessàries. En aquesta visió van coincidir ahir dos exsecretaris d'Economia dels governs del PSOE i del PP, David Vegara i Luis de Guindos, que van tancar la jornada organitzada per la Fundació Caixa de Manresa a Món Sant Benet (Sant Fruitós de Bages). Els debats van ser conduïts pel director general de Catalunya Caixa, Adolf Todó, i hi van assistir uns 200 empresaris i directius d'empreses de la Catalunya central.

David Vegara, que va abandonar el càrrec l'abril del 2009, quan va cessar Pedro Solbes, va apuntar com a exemples de la inacció del Govern quan el cicle econòmic és favorable la decisió de no augmentar la pressió fiscal, o de no regular més el sistema financer. De Guindos ho va compartir, malgrat que va mantenir que va ser bona la liberalització de mercats financers i de telecomunicacions quan era al Govern, i va lamentar que no es pogués acabar llavors amb un «mercat laboral creat pels falangistes de fa 40 anys».

De l'estat actual de la crisi, que els dos ponents van preveure com a llarga i difícil, queden també seqüeles que no s'han afrontat, com els desequilibris financers globals, amb el seu principal reflex en les tensions en el sistema canviari i la falta de lideratge conjunt dels països del G-20.

La sessió matutina va ser el torn dels economistes. El catedràtic Josep García Montalvo (UPF) va reite-

►► **Debat** ► Adolf Todó, esquerra, i José García Montalvo, ahir, a Món Sant Benet.

rar que la crisi immobiliària espanyola sí que era previsible, perquè s'havien impulsat «incentius perversos», com les desgravacions fiscals per la compra de vivenda i el crèdit sense límit a baix tipus d'interès. Per Montalvo una altra de les grans disfuncions va ser el paper de les societats de taxació, la majoria vinculades a les entitats que donaven el crèdit, cosa que va alimentar l'espiral alcista de preus.

Jordi Gual (UPF) va explicar que una altra lliçó de la crisi ha estat comprovar que la política monetària no

és una panacea. Si en temps normals els bancs centrals han sabut lluitar contra la inflació, lluitar contra la falta de confiança i liquiditat baixant tipus no ha donat el resultat esperat. De manera significativa, Gual va explicar que aquesta política té un límit: «No es pot prestar per sota del 0%», com hauria acabat passant als Estats Units si s'hagués mantingut la idea que la política monetària era la recepta universal per aturar la crisi.

Antonio Ciccone (UPF) va repasar les anomalies del mercat laboral,

de les quals va destacar la principal diferència amb la resta de la Unió Europea: xifres d'atur molt altes per l'alta contractació temporal i sobreprotecció dels treballadors fixos.

El contrapunt el va aportar el professor Raja Velamuri (CEIBS), que va descriure la visió d'Europa des de l'Àsia. «Ja s'ha oblidat el colonialisme», va advertir, i va reclamar per a l'Àsia el principal protagonisme del segle XXI: «El que passa a l'Àsia no és cap anomalia, això ho van ser als segles XIX i XX. \equiv

NÚRIA PUENTES